

ПЕРЕДПЛАТА на „РУСЛАН“
виносить: в Австрії:
на цілий рік 24 К
на пів року 12 К
на четверть року 6 К
на місяць 2 К

За границею:

на цілий рік: зі щоденною ви-
силкою 7 доларів або 14 рублів;
з висилкою двічі в тижні 6 до-
ларів або 12 рублів; з висилкою
що сутоти 5 доларів або 10 руб.
Поодиноке число по 10 сотин.

Телефон Редакції ч. 1484.

Кonto почт. щадниці ч. 98.704.

РУСЛАН

християнсько-сусільний дневник.

„Вирвеш ми очі і душу ми вирвеш: а не возьмеш милості і віри не возьмеш,
бо руске ми серце і віра руска“. — З Русланових поетів М. Шашкевича.**„Істинно-руссії ребята“.**

Два-три місяці тому назад, не говорено в Галичині про вічо іншого, як про війну Австрії з Росією, яка будто би висіла у вовду. Спеціально з завзятим ширили ті вісти наші „істинно-руссії“, що в Росії бачать свій ідеал і які з нею хотіли би як найскоріше злутити ся. „Істинно-руссії“ юноші кинули були вже навіть книжки в кут і перестали готовити ся до іспитів, бо мовляли, „матушка Россія“ забере „подъяремную Русь“ під свою владу і они відразу „заблагоденствують“.

Та настала весна і про війну вже ніхто не вгадувє, а щоби сяк-так „поінформувати“ своїх сторонників, „Прикарпатська Русь“ помістила в 717 числі інтервю свого кореспондента Шавинського, звісного ветерана медика, що небавом буде обходити 80 семестрів своїх медичних студій на віденському університеті, в якимсь польським політком.

Зміст цього „інтервю“ доволі інтересний, тому задержимо ся при нім хвилину. Польський політик оповідав старцеві-медикові, що „українське питання становить частина програми внутрішньої політики Австро-Угорщини, що небезпеки українського руху для Росії поки що не зрозуміли ані російське правительство, ані російська дипломатія, а наслідком цього австрійському правительству легко боронити гадку, що галицький україnofільський рух є чисто внутрішнім питанням Австрії, в якій є вільно вмішувати ся ані російському правительству, ані російській дипломатії. Австрійська дипломатія ділає в сім напрямі дуже зручно, она поспішила ся представити в Петербурзі „російське національне движение в Галичині“ як вислід агітації графа В. А. Бобринського і его пра-

ятелів в „славянському обществі“. Взагалі австрійська дипломатія, по гадці польського політика, дала справі такий оборот, що тепер не австрійському правительству доводить ся боронити себе перед замітом підпомагання так небезпечного для Росії руху, як український, але на відворот, російське правительство зневолене умивати свої руки і вирікати ся всякої звязки з „руським національним движением в Галичині“.

Отсє була би перша частина інтервю. Коли справді ходило „Прикарпатська Русь“ і її кореспондентови о денунціацію не першу і не останніу на український рух в Галичині, то не треба було її підкріплюти аж голосом якогось всезнайка, польського політика. Це цілком злишає. Не раз і не двічі торочив се орган графа Бобринського і годі чого іншого від него ждати. Як би не „мазепинци“, то справді не мала би про що „Прикарпатська Русь“ писати. А людій, що давно вже зірвали з народом та єго ідеалами самостворення, які доводить ся виборювати тяжкою боротьбою, годі навіть посуджувати ѿ що красного і благородійшою, як поганій донос. Такі люди навіть сьміють впевнити сьвіт, що „російське правительство не им'я никакого соприкосновенія съ русским національным движением“, хоті документи (листи Лебединцева до брата протоірея, або історія крилошанського банку, яку саме тепер печатаємо) свідчить про що іншого, про ту страшну деморалізацію, яку несла на нашу землю офіційна Росія. І що варта всії завірювання, що „російське національне движение“ в Галичині „чисто культурное“, коли на єго чолі стоїть чоловік, що уміє розвідити родинне щастя другови, що готова на всякі „сделки“ і „вайми“, що навіть богослужебного легату покійного съвященика не соромив ся держати в своїх роках протягом кількох літ. Дехут може бути мова про культуру?

Друга частина „інтервю“ толкує про се, що „російське національне движение“ в Галичині не на руку Росії, що галицьким „національстам“ треба числити ся в виливом австрійської дипломатії, що російське правительство вважає се „движением“ перепоною, яка спинає Росію від навязання дружніх відносин в Австрію, що російський уряд „всі обще не благоволить русским націоналистам“ будь они въ Россії, или Галичині, та що президент міністрів Коковцев додожить всіх заходів, щоби при найближчих виборах провалити графа Бобринського, якого вважає виновником „російського національного движення“ в Галичині, при чому не буде оглядати ся „на обще міністри Россії“, з якими російське правительство не привикло ще числити ся.

Колибі оно справді так було, що Росія отмінила ся і що висше ставить дружбу з Австрією, чим „російське національное движение“ в Галичині, яке без „пособій“ не могло би дихати ані одної хвилини — то можна би й діше погратуювати. „Горохові шуты“ в роді гр. Бобринського враз з цілим галицьким штабом Галичині пічастя не принесли, але й користі для поваги Росії не придбали. Може се зрозуміла Росія, — хоті ледви, чи хто повірить в можливість такої переміни гадок серед російських кругів.

Кінчить ся звіт „інтервю“ так як почався денунціацію: „Если російське правительство, полагаясь на силу Россії, смотрить равнодушно на то, какъ въ Галичині формируются мазепинські полчища противъ Россії, это его дѣло!“

„Істинно-руссії ребята“ на що красного супротив візвольного руху свого народу не уміють здобути ся!... А як красно подали собі руку „істинно-руссії“ з якимсь всепольським політком... Чистий рай! Хоті завтра, або після завтра готові ми вичитати в „Прикарпатській Русь“ що „український вопросъ —

Виходить у Львові що дня крім п'єдиль і руских съвят о 5 год. по полуночі. — Редакція, адміністрація і експедиція „Руслан“ при ул. Хмельовського ч. 15, II. поверх. Експедиція місцева в Агенції Соколовського в пасажі Гавсмана.

Рукою звертає ся лише на попередні застороги.

Рекламація лише неопечатана вільно від ціни. — Оповісті звичайні приймають ся по ціні 20 с. від стрічки, а в „Надісланії“ 40 сот. Подаки і приватні донесення по 30 сот. від стрічки

З Коломиї.

(Перші прояви нового життя. „Покутське Слово“).

Після довгого сну починає Коломия й Коломийщина поволі будити ся до нового життя. Аби тільки не заворожити!. Недавнаше інертність тутешньої громади уступає якось і коли так даліше піде, можемо і в нашім повіті надіяти ся чогось ліпшого.

Оживлене почало ся жвавішим рухом на економічній полі. Ряд відчайів, зборів, курсів і т. п. в рамени тутешньої філії „Сільського Господаря“ розбурхав трохи повіт хочби тому, що селяни бачуть в такої роботі очевидні а недалекі реальні користі. „Спілка для збуту худоби“ підномагає сей рух також дуже. Очевидно така органічна праця в незвичайні гарячо проявює ѹ она ріжнить ся дуже від дотеперішньої пустословної балаканини та даремного нарікання. А як є значіні і як она імпонує другим, видно найліпше хіба з того, що у сій праці беруть не тільки наші люди, але ѹ она притягає одиниці, що відчужили ся від нашого народу і пішли на службу чужим. Поважна а систематична праця мусить кожного пріневолити схилити перед нею голову.

Серед так розбудженого життя виявилася гнеть потреба своєї власної провінціальної часописи. І от заходом одного рухливого чоловіка удало ся перевести намір у діло. Коломийщина дісталася часопись, що буде служити народним справам цілого повіту. Появася часопис в так важним фактом, що про неї годить ся поговорити ширше, бо Коло-

З робітні поета.

(Замітки про Федьковичеві поеми: „Киртчал“ і „Празник у Такові“).

(Дальше).

ПРАЗНИК У ТАКОВІ.

Ся поема певно найбільше відома в Галичині з поміж усіх поезій Федьковича, бо вже від сорок років она завсідіє находить ся у шкільних читанках — мабуть нема учитель, котрий бы не завдавав єї ученикам вивчити ся на память. Неодні ученик певно й тепер вадумує ся над незвичайними фразами у сїй поемі: „аби зухвалію на камуа розвасти, на різник повести, клонить (без ся) на всі чести (очевидно чести, часті)“ і ще над дечим. Отже мабуть не треба подавати докладно цілого тексту поема — вистануть пригадки.

Але попереду треба прочитати, як сей празник у Такові описав М. Чайковський у своїй повісті. Подаю вірний переклад із XIV-ого уступу повісті, пропускаючи неважні для нас місця:

„Якийсь давній, незрозумілій рух у сербським краю.

Нарід, розпалений словами чорногорських монахів, нетерпеливіть ся і варікає навіть на свого любимця, на Славянського Милоша, чо-

му він не накаже входити за збрью, чому не зробить кінця турецькому панованю, чому не вижене єго на чотири вітри. Милош зносить терпеливо нарікане сербського народу і безмежну зухвалість Музулманів та каже: ще не час.

Надійшов день цвітної неділі.

До Такова*), малого містечка, преславного у славянському краю Божкою церквою і чудотворним образом Христа, походили ся Серби з гір і з долин, прийшли прочани з ріжних земель християнської Славянщини. Перед церквою на цмінтарі побожний нарід купує воскові съвічки, образи Святих і чотки (рожанці); із серця дас сей даток на потреби Божої церкви, на підпору терпія людості; заможні господарі щедро сиплять милостиню межі жебраків, бо се день братерської запомоги у християнстві.

У церкві тисяч пожертвованих съвічиків палає золотим огнем; съвіті образи ясніють съвітлом неба, мов би були вдоволені із жертв і усьміхали ся до народу, а Всемогучий щедро сіє по церкві проміні золота, срібла і ярких красок.

Прочани одні клячуть, другі лежать хрестом, старі і молоді, у ріжних строях, а всі

позднані християнською думкою подяки, покути і просьби.

Ударили дзвони, криця застогнала і розійшлася в повітря чарівним гомоном.

Християни наповнили битком церкву. Тиснуться одні до других мов на знак християнської любові. Царські врати отворили ся і съвіщеник почав славянськими словами співати службу Божу, а народ хором відповідав на часті і славу Бога, Творца съвіта і всіх річей.

Милош дивить ся на нарід і в нім душа росте, коли бачить єго побожність, єго віру, бо з побожним і віруючим народом можна почати і найтрудніше діло та довести до ладу.

Служба Божа скінчила ся, съвіщеникі роздають людям посвячену лову; уже всі вийшли з церкви і розсипали ся по цмінтарі. Нарід Милош вивіс сербську хоругву, переходив у церковній скарбниці під оком Музулманів. Хоругву зафуркотила у віздусі, лиць архікнязя (Милоша) заіскрило ся запалом і він громким голосом крикнув на цілі груди: — Приношу вам війну в Турками!

Мов моряки, загнані бурею на незнане море, коли втратять уже надію на житє, а тут нараз побачать землю і крикнуть радісно та пристрасно: Земля! земля! — з такою радостию, з таким запалом сербський нарід крик-

нів: війна! війна! Не минуло ще пів години, а ті люди, що не мали в руках нічого крім лози, ознаки мира, мов від яких чарів, уже поблизу оружем, знаком смерті. Милош передвидів усе, навіз зброй і привів з собою узброєну громаду людей.

Вже народ під збрюю і Милош на огністім коні. Як крига, що збере ся на великий рік, перервавши загати, котить ся за водою, так сербський нарід іде та йде дорогою до Крагуєвача. Сербська хоругва розвинула ся велично, звичайно народний пррапор волі. Славянський Милош іде побіч хоругви на білім коні, погляд єго веселий, лиць погідне, бо соцість чиста по сповненні обов'язку, а душа не забрукала ніяким проступком.

У Такові тихо і глухо, лише съвіщеники у церкві молять ся: Святий Боже, съвітий кріпкий, съвітий бессмертний, дай побіду съвітій вірі, дай побіду волі славянських народів, спаси нас від ярма неволі, Господи, змійуй ся над нами!

Сонце свободи бліснуло для сербської землі, а славянське племя взяло ся до зброй, щоби єго чити і величати: проливає кров свою і турецьку сому сонцю на жертву.

(Конець буде).

В. Адамський Дивани. — Портиери. — Фіранки. — Стори. — Bonne femme. — Матерій мебльові.

Львів, Інтернет-магазин

вечір, уладжений „Просвітою“. Такого величавого Шевченкового обходу Катеринослав ще не бачив: просторе, гарне помешкане, сила народу, богата і ріжнородна програма. Вечір відкрив промовою Д. Дорошенко. Промовець найбільше зупинився на генезі Шевченкової поезії і на її національно-громадському значенню. Концертна частина складалась з трох відділів. Узяли участь в концерті артисти харківської російської опери, яка гостить тепер у Катеринославі: д-к Осипова Ратмирова; д-к. Бондаренко, Кийданов, Данилов і Каїновський; артистка співачка д-ка Малютіна; д-ка Н. Дорошенко і д-ра Денисенко (декламація); кобзар Гр. Кожушко і мішаний хор під орудою д-ра Мещела. Усього виконано 22 тонок співу і 5 тонок з декламаціями. „Заповіт“, проспіваний хором, усі вислухали стоячи. Співи складалися в композиції на слова Шевченка: Лисенка, Заремби, Завадского, Стеценка і Гротто-Сілпаковського. Сала була прикрашена двома великими бюстами Шевченка, оден, увесь у квітках, стояв на естраді. Художній устрій вечора був величезний. Публіки було ново і більш випрощано всі ще до самого вечора. Були й селяни з близьких сел. Загального прибутку біля 1.100 карб.

— **Анкета в справі переселення.** На онодішнє засідання анкети прибули як знавці між інспекторами: послі д-ра Фолис, Вол. Кушнір зі Львова, д-ра Ганицкого з Котовиць, Ник. Заячківського зі Львова і інші. По промові д-ра Дашиńskiego д-ра Кушніра і д-ра Ганицкого представили відносини в справі переселення між руским і польським народом, д-р Галер запропонував обезпечення сезонових робітників від випадків, а д-р Врубель домагався усталення одівчальності агентів за переведені умови з робітниками. О. Ганицкий вказав на конечність поучування робітників перед переселенем, конечність основана уряду посередництва праці за морем і відділів того посередництва при консультатах.

— **Державна і подъяремна Русь.** Хомське православне братство мав вислати в сім році кількох стипендистів до села Грімна коло Комарна для науки в молочній господарстві?. Як звісно парохом Грімна і головою тамошньої молочарської спілки є д-р Маркіл Раста вецкий, рінний русофіл і — як бачимо — приятель холмського православного братства. Здається, факт сам за себе говорить.

— **Соціаліст учителем парламентарного поведіння для послів Старуха і Петрицкого.** На вчірашнім засіданні парламенту, коли посол Петрицький, відступивши від річи почав жалувати ся на поведінні властів із Старухом, як війтом в Золотій Слободі, прийшло до такої сцени: Петрицький хотів говорити про посолську незайманість Старуха.

Містопредсідник Пернерсторфер (соц.) звертає своє увагу, що та справа є на дневнім порядку сего засідання і не можна єї обговорювати при легітимації виборів.

Петрицький: Се належить до річи.

Містопред. Пернерсторфер: Тіпер мова о легітимації д-ра Колішера.

Старух перериває.

Пернерсторфер: Прошу вас, пане посол Старух, не переривати, коли говорите предсідник.

Старух перериває.

Петрицький: Я ту справу порушу в запиті.

Пернерсторфер: І вас, пане посол Петрицький, прошу не перешкоджати, коли говорите предсідник. Нема ніякої причини, щоби ви при обговорюванні справи незайманістю поса. Старух не мали забрати голосу, я хочу лише, щоби не мішати в собою двох розвідників. В сій хвилі говоримо лише про вибір д-ра Колішера.

Старух перериває.

Пернерсторфер: Прошу не переривати предсідникові, се зовсім не попарламентарному.

Старух: Але соціалісти найбільше переривають.

Переривають з лав соціалістів і голоси Так прецінь не може бути! Такого поступування супроти предсідника палати не можна стерпіти!

Старух даліше голосно перериває.

Пернерсторфер: Пане Старух, вважаю вас до порядку.

Петрицький: Порушу отже ту справу в запиті, а тепер зараз кінчу.

Пернерсторфер: Я рішучо не маю наміру в вітчім обмежувати свободи голосу, не

хочу лише, щоби при одній справі обговорюють другу.

Петрицький: Говорю ту про се, як в Галичині робить ся вибори і на тім кінчу.

Пп. Петрицький і Старух думали може, що они на вічі в Коничинцах, а не в парламенті.

— **Audiatur et altera pars.** Від проф. Волод. Бирчака в Дрогобичі одержуємо до поширення отес спростовання: В ч. 63. з дня 20. марта с. р. в дописі з Дрогобича сказано, що настоятелем бурси є „оден з професорів гімназії, однак здекларований радикал, котрий в такій навіть маніфестації народній, як ювелір Шашкевича, не брав чомусь участі, чи не тому, що була она в церкві?“ — На се заявляю, що відоме є в цілім Дрогобичі: я належав до комітету съяткования Шашкевичівських вечірниць і не опустив жадного засідання. (Съвідками всі члени комітету і о. Давида, ігумена монастиря, що також був в комітеті). На академії в честь М. Шашкевича мав я навіть промову по д-ру Олесницким, а перед підсідником О. Бачинським. (Съвідками всі учасники академії і афіши, що були розліплени в місті). На концерті вечором сидів я якісь час за о. Давидом. (Съвідками пр. Мандюрак, от. Рудницьким і інші). Далі сказано в дописі: „Так настоятель як і інструктор мешкають в бурсі, але часто немаїв одного в бурсі, як се було в неділю сиропусну, коли оба настоятелі були на балю, а ученики поглипні самим собі“. На се пропуши хальмого дописувателя подати точно як „часто“ немаїв мене ні інструктора в бурсі, бо тільки факти — не слова переконують людей. Що знов до тверджепа, що я був в неділю сиропусну на балю, то зобовязую ся виплатити п'ятьдесят корон на піль, которую вкаже сам дописуватель, коли докаже мені хоч одним съвідком, що я був тоді на балю. I противно: коли сего не докаже, прошу его зложити так само 50 кор. через ред. „Руслан“ в хосен бурсі св. І. Хрестителя в Дрогобичі — там більше, що ті круги, в яких походить хальмий дописуватель, не повинні ширити неправду. Додам ще тільки, що в сиропусну неділю була в мене дитина слаба. — Володимир Бирчак.

— **Четвертий православний батюшка прибув до Галичини і осів в Ляцькім великім, в Золочівчині.** Називається він Кипріян Цимбала. Новий батюшка привіз з собою всі богослужебні речі, як антикін, фелони, чащу, книги ітд і осів в домі своего батька Пилипа на присілку Ляцького великого. Поки що править він богослужіння сектантно, а хати, в якій відбувається богослужіння, стережуть селяни, запаморочені русофільством. До нового батюшка спішуть селяни-русофіли, як Турки до Мекки. Батюшка Цимбала не аби який собі „чоловік“: до Служби Божої приступає босий (!), цілій час посту не єсть навіть набілу (при съвідках) і в той спосіб відчуває собі симпатію темного селянства. Caveant consules, бо Цимбала се лише предвістник більшого числа батюшок в Росії, які небавом мають в Галичині появитися.

— **До вибору сеймового посла в Жидачівщині.** В теперішніх пригін часах не так легко охвілю розради. Настрій хвилі через некористний уклад обставин ділає пригітію. А прецінь бувають хвилі, що серед найбільшого суму не можна не засмітити ся. До таких хвиль хиба можна з повним правом зачислити хвилі читання слідуючої русофільської відозви за кандидатурою о. Сеника, яку виймасмо з „Голосу Народа“ (ч. 10):

„Журавно-Жидачевъ-Ніколаевъ на бой за честь и славу — свободу и права народа!! Глухо пронеслась по жидачевскому повѣтѣ, что въ мѣсяцѣ цвѣтни отбудется выборъ посла до сейму. Въ першій хвилі обніяла всѣхъ радость, но всѣ були певни, что уже разъ скінчился торги, что скінчилася комедія и ухвалено нову справедливу реформу виборчую до сейму и для того розписано новыи выборы. Наразъ оказалось, что сейму не розвязано, что нова реформа виборчої не ухвалено, а только сталося нечутанное насиліе, поховано мертвій злочинъ надъ народомъ. Довѣдався также народъ, что конституцію, котрую Найаснѣйший Монархъ дарувавъ своимъ підданымъ, посмѣвъ нарушити чоловікъ выплаканый въ шляхетскихъ палатахъ и поставленный для настъ съ той цѣлью, чтобы нищти и подрывати повагу, могучество и честь руского народа.“

„Нечуванное насиліе поповнивъ той чоловікъ, мішательство и честь руского народа.“

вѣкъ надъ Вами, виборцы жидачевскому повѣтѣ, а заразомъ надъ Тобою бѣдный русский народъ, котрый по дѣвгихъ мукахъ одержавъ бѣдъ отъ Найаснѣйшого Монарха свободу и права.

„Мы милостиво зѣстали допущены яко свободний народъ до участія въ правлениі краемъ черезъ налихъ заступникъ (послѣдовъ) и намъ сказано:

„Кого Вы выберете и вышилете въ свое вѣтъ заступствѣ, той есть особою петицію, его не може викто, только воля выбравшоего его народа змусити до зложенья данного ему повномочія.“

„Нынѣшній часъ, однако, чоловікъ, котрый въ своей панской бутѣ посмѣвъ тѣ золотыи слова Найаснѣйшого Монарха нарушити, и потоптавши народную волю, злоупотребляючи своею властю возврати избранного майже всѣми голосами въ жидачевскому повѣтѣ о. Корнилія Сеника, щоби сейчасъ зложити въ руки врученный ему народомъ посольскій мандатъ, бо въ противнѣмъ случаю лишить его прихода! Тиранскій приговоръ выованено, о. Корнилій зложивъ мандатъ и расписано новыи выборы.

„Якоже намъ, хлопамъ-виборцямъ жид. пов. выпадає на то насиліе польського народу? Чиже маемо еще надумовати що маемо робити? Нѣть! Безъ страху, бо настъ съ хлопа никто не скине и настъ никто не засуспендує, коли конституція зѣстала нарушена, коли обильовано нашу честь, волю и свободу, ѿднесъмъ свѣй хлопскій голосъ!! Незнаймо тепер жадныхъ партій ни политикъ, бо тѣ настъ гонять уже на панскій ланы. Не надумомося тепер, кто вартъ а не вартъ настъ во Львовѣ заступати, бо мѣрка перебрана и не часть на то! Ви велики патріоти зоставьте настъ тепер въ спокою, а мы, мужики забудмо свою хлопскую братскую вражду и сосѣдскій споры и сами ратуимо нашу честь мужицьку, нашу засилуванную волю, ратуимо свое право! Не оглядайтесь тепер на никого, но мы, сами хлопы, приступъмъ до борбы за мужицьку права!

„Кого мы выбрали и послали якъ послу, той має настъ заступати! Не позвольмо нечестивимъ силамъ наши права, нашу волю ломати! Развѣ выбрали мы въ посолі о. Корнилія Сеника, такъ онъ має настъ заступати до конця! Но такъ мы хлопы, мы народъ хочемо а волю и приказы графівъ настъ необовязуєть Незнаймо жадныхъ кандидатовъ, жадныхъ гавкавчівъ, только знаймо, що наша честь обильована, наша воля подоптана. Голосъ народа, то голосъ Божій! Мы хлопы поставили кандидатуру о. Корнилія Сеника, и Его мы выбрали, отже винѣ мы стоимо при немъ и свою честь оборонимъ!! Запроданцемъ, панськимъ лькоемъ, проклятымъ во вѣки буде той, котрый поважиться при теперешніхъ выборахъ недотримати нашої хлопской единости и голосувати на нового графського кандидата мазепинско-польського кс. Нижанковського. О. Корнилій Сеникъ то наша честь и слава! За настъ о. Корнилія Сеника въ кайданахъ провадили жандарми. За настъ о. Корнилію Сенику отнято всѣ почести и гоноры. За настъ о. Корнилій Сеникъ уже довшій часъ терпить всякихъ нуждъ и докоры. Избраний нами о. Корнилій Сеникъ въ сеймѣ настъ годно заступати и наши справы боронити честно и неустршимо! Мы для него довѣряемъ! Мы при о. Корнилію Сенику зѣстаемъ и зѣстаемъ до послѣдного нашого дыханія!! — Хлопъ съ настъ Сеникомъ.“

Треба признати, що коли ходить о „хлопольстві“, то відозва зредагована дуже добре і ярко відбиває від сухої, непопулярної „писанини“ в „Свободі“. Сама відозва нагадує зрештою сотки подібнихъ відозв, писанихъ а неменшими „гуком-стуком“ русофільськими редакторами, навіть въ ще більшимъ розмахомъ перед парламентарними виборами. Та спровадила ся народна причовідка, що „порожня бочка гуде“... Однакъ нашій суспільності не треба забувати, що жидачівський виборчий округ одна з найменшій нашихъ позицій і тому треба всїхъ сил доложити, щоби народна справа не потерпіла. Русофіли, як видно з відозви, не перебирають въ середникахъ і всїхъ сил доложуть, щоби чоловікъ такъ сумної слави, як о. Сеникъ в друге на соромъ рускому народові появивъ ся въ сеймѣ — хоч би вавіть съвітській одягъ.

— **Спроневірене на початі.** I. Захарський, сельський листонос въ околицѣ Ліска, спроневірив на

шкоду поштового скарбу поверхъ 3.000 К і утік до Реки. В хвилі однакъ, коли всідав на корабель, щоби відплисти до Америки, арештовано его і відставлено до Сянока.

— **Віцебурмістр обманцемъ.** В Бжеску арештовано Г. Кнапольца, місцевого віцебурмістра, предсідника кагалу, директора загальнога Союза кредитового, за злочин обманьства, якого він доконав на шкоду громади, і за сороневірене кагальнихъ фондів.

— **В приступі божевіля.** З Відня доносять: В. П. дільниці лучила ся вчера страшна подія. 30-літна жінка купця, П. Драйкснерова, яка від досвідного часу хорувала на нерви, скочила в приступі божевіля з вікна 4. поверху разомъ з двома дітьми, 3-літнім Егоном і 9-літнім Павлом. Всі троє понесли смерть майже на місці. Муж нещасливої находитъ ся тепер в подорожі.

Оповістки.

— **Реколекційні науки в церкві оо.** Василиян у Львові будуть голосити ся на днях від 24. до 31. марта с. р. включно. В неділю вечеромъ дня 24. марта наукі вступна. В прочі дні с. р. в понеділок, второк, середу, четвер, п'ятницю і суботу наукі о годині 6½ вечеромъ. Кожного дня по наукі буде суплікація і благословене Найсв. Тайнами. Співдів зачне ся в пятницю по полудні.

— **Надане презенти.** Намісництво запрезентувало о. Волод. Левицкого гр.-кат. пароха в Присlopі, на опорожнену гр.-кат. парохію ці-карського надання

